

ΠΑΡΑΦΥΛΛΙΣ.

ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΞΚΗΝΑΙ

ΥΠΟ

ΑΓΓΕΛΟΥ ΒΡΟΦΦΕΡΙΟΥ.

(Συνίχια καὶ τέλος τοῦ Α. Μέρους).

Μετ' ἐμοῦ ἦσαν ὁ Ἀλέξανδρος, ὁ γλυκὺς μου σύζυγος, ὁ Γεώργιος, ὁ μικρὸς Γεώργγιός μου, ἡ Κωνσταντία, ἡ πρώτη τοῦ ἔρωτός μου θυγάτηρ, ἡ Βασιλική, ἡ δυστυχὴς ἀδελφὴ τῆς, καὶ τέλος ἡ θηλάζουσα Φωτεινίτσα μου, ἡ ὁποία κατὰ τὴν τρομερὰν ἐκείνην στιγμὴν ἐκρέματο ἐκ τοῦ τραχήλου μου κλαίονσα, διότι τῆς ἔλειπεν ἡ τροφὴ τοῦ κόλπου μου...

— Ἐδῶ, ἐδῶ, φωνάζει ὁ Ἀλέξανδρος, ἔλθετε, πλὴν ταύτης δὲν ὑπάρχει ἄλλη ὁδὸς σωτηρίας... Καὶ διὰ κρυφίων τὸν ἀκολουθοῦμεν κλιμάκων καὶ φθάνομεν ἐπὶ τοῦ δώματος τῆς οἰκίας, ὁποῦθεν ἤλπιζεν ἀπὸ στέγης εἰς στέγην νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ μέχρι τοῦ Γαλλικοῦ Προξενείου ἀσφαλῶς φρουρουμένου... Ὁ Ἀλέξανδρος λαμβάνει εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ τὴν Βασιλικὴν, ἐγὼ φέρουσα τὴν Φωτεινίτσαν πατῶ τὰ ἔχνη του, ὁ δὲ Γεώργιος καὶ ἡ Κωνσταντία μᾶς ἀκολουθοῦσι προσκόποντες εἰς πᾶν αὐτῶν ἔημα καὶ κλαίοντες... οὕτω συρόμεθα μέχρις οὗ μοιραῖον πρόσκομμα παρεντίθεται ἐνώπιόν μας... μεταξὺ τῆς οἰκίας ἡμῶν καὶ τῆς ἀπέναντι κειμένης ὑπάρχει ἡ ὁδὸς· αἱ στέγαι ἀπέχουσιν ἀπ' ἀλλήλων, δὲν ὑπάρχει πλέον ἐλπίς νὰ προχωρήσωμεν... ἤδη εἰς τὰ πλῆσιον δωμάτια ἀκούομεν τὰς λυσσαλέας κραυγὰς τῶν δολοφόνων μας, ἤδη ἀκούομεν αὐτοὺς ἀνερχομένους τὰς κλιμάκας τὰς ὁ-

ποίαις πρὸ μικροῦ εἰχομεν ἀφήσει... ὁ Ἀλέξανδρος ἀποσπᾷ σανίδα τινα... καὶ προσαρμόζει αὐτὴν ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην οἰκίαν, καὶ μᾶς ἐξορκίζει νὰ διέλθωμεν ἐπ' αὐτῆς, ἐὰν θέλωμεν νὰ διαφύγωμεν τὸν θάνατον... ἡ σανὶς εἶνε στενὴ, κλονίζεται, καὶ ἐκ τῆς ὑποκειμένης ὁδοῦ οἱ ἄγριοι ἡμῶν διώκται ἀνεκάλυψαν τὴν φυγὴν μας καὶ καθ' ἡμῶν τείνουσι τὰ ὅπλα των... πλὴν τί ὠφελεῖ ἡ ἀμφιταλάντευσις; πρῶτος ὁ Ἀλέξανδρος τολμᾷ νὰ θέσῃ τὸν πόδα ἐπὶ τῆς εὐθραύστου σανίδος... μὴ βολαὶ σύρονται κατ' αὐτοῦ... οὐδεμία ἐπλήγωσεν αὐτὸν... καὶ ἰδοὺ τὸν ἐπὶ τῆς ἀντικειμένης οἰκίας... τὸν ἀκολουθεῖ ὁ Γεώργιος... ἔπειτα ἡ Κωνσταντία... τρέμει ἡ τάλα· νὰ κόρῃ· μόλις στηρίζεται ἐπὶ τῶν ποδῶν τῆς, περὶ αὐτὴν συρίζουσιν αἱ ἐχθρικαὶ φωναὶ, ἀλλ' ἐσώθη καὶ αὐτὴ... τέλος ἐγὼ... διὰ τοῦ δεξιῦ βραχίονος κρατοῦσα τὴν Φωτεινίτσαν, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς σύρουσα ὀπισθὲν μου τὴν Βασιλικὴν προχωρῶ... ἡ σανὶς ὑπὸ χαλᾶζης σφαιρῶν διαπερᾶται, αἰσθάνομαι αὐτὴν τρίβουσαν ὑπὸ τοὺς πόδας μου... βιάζω ἑμαυτὴν καὶ ὀρμῶ... ἡ Φωτεινίτσα ἐσώθη... ἀλλ' οἱμοὶ! ἡ Βασιλικὴ μου ὀλισθίσασα ἔπεσε!...

Μὲ αὐτοὺς μου τοὺς ὀφθαλμοὺς εἶδον

σφαζόμενον τὸ πτώμα της τὸ εἶ-
δον! καὶ δὲν ἐρίφθην ἐπ' αὐτῆς . . .
εἶχον ἀκόμη τρία τέκνα νὰ σώσω! ἀ-
κολουθῶ τὸν Ἀλέξανδρον, ὅστις δὲν χω-
ρίζεται ἀφ' ἡμῶν καὶ μυριοτρόπως μᾶς
βοηθεῖ εἰς τὸν ὀλέθριον ἐκεῖνον δρόμον . . .
Μυριακίς κινδυνεύομεν νὰ πέσωμεν, ν' ἀ-
φανισθῶμεν, νὰ μᾶς φθάσωσι, νὰ μᾶς
σφαζώσιν . . . ἀλλὰ τέλος ἰδοὺ τὸ Γαλ-
λικὸν μέγαρον . . . ὦ! ἐπὶ τέλους ἐ-
σώθημεν . . . φιλανθρώπως μᾶς δέχε-
ται ὁ ἀδελφὸς Εὐρωπαῖος καὶ ἡμιθανὲς
πίπτει εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ὁ σύζυ-
γός μου.

Ἀλλ' ἤδη τοσοῦτῳ βράζει ὁ τοῦ λα-
οῦ θόρυβος, ὥστε οὐδ' αὐταὶ αἱ οἰκίαι
τῶν Εὐρωπαίων ἀντιπροσώπων εἶναι ἀσ-
φαλεῖς· ὑπὲρ πᾶσαν δὲ ἄλλην ἀπειλεῖται
ἡ οἰκία τοῦ Γάλλου προξένου, ὡς δόν-
τος ἄτυλον εἰς τοὺς φεύγοντας Ἑλ-
ληνας . . . μετὰ μακρὰν ἀβεβιότητα
ἀποφασίζομεν ἵνα ἐν καιρῷ νυκτὸς φύ-
γωμεν ἐμπιστευόμενοι τῇ σωτηρίᾳ μας
εἰς τὴν θάλασσαν . . . πάντες ἤδη εἴ-
μεθα καθ' ὁδόν. Σκοτεινὴ εἶνε ἡ νύξ
καὶ τὰ σκότη προστατεύουσι τὴν φυγὴν
μας· πλὴν αἱ ὁδοὶ ἐξίθουσι δημίων καὶ
παντοῦ μυκάται ἡ Ὀθωμανικὴ ὀργή· πάν-
τες μετημφισέσθημεν· ρυπαρὰ κίδαρις κα-
λύπτει τὸ βεδοπιτισμένον μέτωπόν μας·
μόνον ὁ πρόξενος ἐτήρησε τὴν στολὴν του,
ὅπως ἐν ἀνάγκῃ ἀποθάνῃ ὡς στρατιώ-
της καὶ Γάλλος. (*)

Εἰς ἕκαστον βῆμα ἀνακαλύπτομεν θυ-
μα καὶ σφαγέα, βλέπομεν τὸν σπαργυ-
μὸν τῶν ἀδελφῶν μας, βλέπομεν τοὺς
βαρβάρους οἵτινες φέροντες δαῖδας ἀνημ-
μένας διώκουσιν αὐτοὺς ὡς ἐλάφους φευ-
γούσας. Φθάνομεν τέλος εἰς τὸ παράλι-
ον· ἐκεῖ κατὰ διαταγὴν τοῦ προξένου μᾶς
προσμένει ἡγκυροβολημένη λέμβος, διὰ
τῆς ὁποίας θὰ ἐπεβιβάζομεθα ἐπὶ τινος

πλοίου Ἰταλικὴν φέροντος σημαίαν . . .
ἤδη θέτομεν τὸν πόδα ἐν τῇ λέμβῳ,
ὅτε αἴφνης ἐκπυρσοκρότησις μᾶς πείθει
ὅτι διὰ προδοσίας ἀνεκαλύφθημεν . . .
ἀνθιστάμεθα κατὰ τῶν πυροβόλων . . .
ἐν ἀταξίᾳ συμπυκνούμεθα ὅπως εἰσέλθω-
μεν ἐν τῇ λέμβῳ· οἱ Τούρκοι σκοπεύ-
ουσιν ἐφ' ἡμῶν οἱ δὲ ναῦταί μας προθύ-
μως ἀρπάζουσι τὰ κωπία . . . Ἀπε-
μακρύνθημεν ἀπὸ τῆς παραλίας, ὅτε με-
ταξὺ τοῦ κρότου τῶν πυροβόλων πλήτ-
ται ἡμᾶς φωνὴ κορασίου δυστυ-
χεῖς! τότε ἐννοήσαμεν ὅτι ἡ Κωνσταν-
τία ἔλειπεν . . . ἡ ἄρρων ἔμεινεν ἐπὶ
τῆς ἀκτῆς . . . ὁ Ἀλέξανδρος ρίπτε-
ται ἐν τῇ θαλάσῃ, σχίζει τὰ κύματα
καὶ φθάνει εἰς τὸ παράλιον . . . ἐκ-
τείνει τὴν χεῖρα πρὸς τὴν Κωνσταντίαν·
ἤδη τὴν λαμβάνει, ἤδη σύρει αὐτὴν εἰς
τὰς ἀγκάλας του . . . οἱμοὶ . . . ἔξι-
φος ἀποκόπτει τὴν χεῖρα τοῦ πατρὸς
καὶ διὰ παντὸς ἀποχωρίζει αὐτὸν ἀπὸ
τῆς θυγατρὸς του . . . ἡ Κωνσταντία
ἐσφάγη ὑπὸ τῶν Τούρκων . . . ὁ Ἀλέ-
ξανδρος ἐπνίγη. Ἡμιθανῇ μέ ἔφερον ἐπὶ
τοῦ πλοίου, ὅπου μετὰ πολλῶν ἄλλων
δυστυχῶν ἐφύγομεν τοὺς δημίους, οἵτι-
νες καὶ ἐν τῇ θαλάσῃ μᾶς διώκουσι.

Τὴν οἰκογένειάν μου τώρα ἀπαρτίζου-
σιν ὁ Γεώργιος καὶ ἡ Φωτεινίσσα . . .
πρὸ εἰκοσιετessάρων ὥρων ἤδη ἐπλέομεν
ὀπισθεν ἡμῶν ἀφῆκαμεν τὴν Χίον, τὴν
Ψαρρὰ, τὴν Ἄνδρον, δεξιόθεν τὴν Εὐ-
βοίαν, ἀριστερόθεν τὴν Κῶ, ὅτε πρὸ τῶν
Σπετσῶν ἀπηντήσαμεν πολεμικόν τι πλοῖ-
ον φέρον Ὀθωμανικὸν στρατόν.

Προσπαθοῦμεν νὰ διαφύγωμεν, ἀλλ'
εἰς μάτην . . . καταφεύγομεν τό-
τε εἰς ἀπελπιστικὴν ἀντίστασιν τὸ πλοῖ-
ον διὰ τοῦ πυρὸς ἀπωθοῦντες . . . ἀλλ'
οἱμοὶ! εἴμεθα πολὺ ἀσθενεῖς, καὶ αὐτὸς
ὁ ἄνεμος, καὶ αὐτὸς ὁ οὐρανὸς συνωμο-
τοῦσι πρὸς καταστροφὴν μας. Ἢδη ὁ ἐχθρὸς
κυριεύει τὸ πλοῖόν μας. Τουρκικὰ ξίφη
ἄφθονον χύνουσι τὸ Ἑλληνικὸν αἷμα . .
Ἐγὼ θλίβω εἰς τὰς ἀγκάλας τὰ δύο
τελευταῖά μου τέκνα, περιμένονσα μετ'
αὐτῶν τὸν θάνατον . . . ὅτε ὁ Ἰταλὸς

(*) Ὁ ἐν Σμύρῃ προξενος τῆς Γαλλίας, ὁ κατὰ
τὰς ἀλγερινὰς ἐκεῖνας ἡμέρας λίαν μεγαθύμως ὑ-
περασπισθεὶς τοὺς καταδιωκομένους Ἕλληνας καὶ
τυχὼν τῶν ἐπαίμων ἀπάσης τῆς Εὐρώπης, ἦτο
ὁ κ. Δαβίδ.

πλοίαρχος μὲ σύρει μετὰ τῶν τέκνων μου ἐντὸς τινος λέμβου, διὰ τῆς ὁποίας φεύγομεν πλὴν οἱ Τοῦρκοι μᾶς ἀνακαλύπτουσι καὶ μᾶς κεραυνόβολουσιν ἐκ τοῦ πλοίου των φονεύεται ὁ πλοίαρχος πρὸ τῶν ποδῶν μου βλέπω πεσόντα τὸν Γεώργιον . . . ἄλλος κτύπος πυροβόλου φονεύει ἐπὶ τῶν γονάτων μου τὴν Φωτεινίσσαν μόνη δὲ ἔμεινα ζῶσα ἐντὸς τῆς λέμβου εἰς τὴν διάκρισιν τῶν ἀνέμων μόνη ἐγὼ ἀφοῦ εἶδον ἀνὰ ἑν σφαζόμενα τὰ τέκνα μου καὶ τὸν σύζυγον μόνη ἐγὼ σώζομαι ἐκ τῆς πυρκαϊᾶς, τοῦ σιδήρου, τῶν κυμάτων καὶ διατί; ποίαν ἔχουσα εὐχὴν; ποίαν ἐλπίδα; Φρικώδης θεία ὀργὴ εἰς τί μ' ἐπεφύλαξας;

—Εἰς τὴν ἐκδίκησιν, ἀπεκρίθη ὁ γέρον Ἰδραῖος. . . . κατάρτα ἐφ' ὅλης τῆς Ὀθωμανικῆς φυλῆς. . . . ἐσήμανεν ἤδη ἡ ὥρα εἰς τὰ ὅπλα . . .

—Εἰς τὰ ὅπλα, ἐпанέλαθεν ὁ Κανάρης ξιφουλκήσας. . .

Εἰς τὰ ὅπλα μετ' οὐ πολὺ ἀντήχισαν ἅπασαι τῆς νήσου αἱ ἀκταί.

Ἡ χήρα γυνή, ἡ τῶν τέκνων τῆς ἀπορφανισθεῖσα μήτηρ ὡς ἐκ θαύματος συνεταράχθη ὑπὸ τῶν κραυγῶν λαοῦ ἀπὸ τῆς δουλείας ἀφρυπνιζομένου· ἐκτίρησεν ἡ καρδία ἐν τῷ στήθει αὐτῆς, καὶ τῇ ὑπέδειξεν ὅτι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου καὶ τῶν τέκνων τῆς ἔμεινεν αὐτῇ παρηγορία τις. . . . ἡ ἐκδίκησις αὐτῶν.

—Εἰς τὰ ὅπλα! φωνάζει ἡ ἀρειμάνιος ἡρώς ριπτομένη ἐν μέσῳ τῶν ἐπαναστατῶν· ἰδοὺ καὶ ἐγὼ, ἀνδρεῖσι ἀδελφοί μου, καὶ ἐγὼ εἶμαι Ἕλληνις, καὶ ἐγὼ μίαν ζωὴν ἔχω, ἥτις δὲν θὰ εἶναι ἀχρηστος πρὸς τὴν πατρίδα.

Εἶτα κλίνας γόνυ πρὸ τοῦ Μιαούλη.

—Πάτερ, εἶπε, δός μοι τὴν εὐλογίαν σου· ὑπὸ τῆς εὐχῆς σου συνοδευομένη θὰ πλεύσω πρὸς τὰς Σπέτσας, τὴν ἰδιαιτέραν πατρίδα μου. . . . θὰ ἐπαναστατήσω τὴν νήσον ἐκείνην. . . . τὰ πλούτη

μου ὅλα θὰ ἐξοδεύσω πρὸς πρᾶσκειν πολεμικῶν πλοίων. . . . θὰ τεθῶ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν πολεμιστῶν! Ἀδελφάκτον, αἰώνιον θὰ πνέω μῖσος κατὰ τῶν Ὀθωμανῶν, καὶ δὲν θὰ ἀποθέσω τὰ ὅπλα, πρὶν ἢ τὸ αἷμα τῶν τέκνων μου καρπὸν ἀποφέρει τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Πατρίδος μου. . . .

—Γύναι ἀπαράμιλλος, γενναία Βοβολίνα! εἶπεν ὁ τεθλιμμένος γέρον θείας τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς, ἡ εὐλογία τοῦ πατρὸς καὶ ἡ ἀρωγὴ τοῦ Ὑψίστου ἔτισσαν πάντοτε μετὰ σοῦ.

IV

Ἡ Ἰδρα ἐλαβε πλεόν τὰ ὅπλα. Νέοι καὶ γέροντες, πατέρες καὶ υἱοί, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, πάντες προσέδραμον, πάντες ἔκραξαν· Ζήτω ἡ Ἑλλάς!

Ὁ Μιαούλης ἡγείται τῶν ἐπαναστατησάντων. Πᾶσαν τὴν περιουσίαν αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς Πατρίδος διαθέτει. Τὸ εὐγενὲς παράδειγμά του ἀκολουθοῦσιν οἱ Ἀλέξανδρος Κουντουριώτης, Γεώργιος Κουντουριώτης, Ἰάκωβος Τομπάζης, Ἐμμανουὴλ Τομπάζης, Βασίλειος Βουδούρης, Ἰωάννης Ὁρλάνδος, Δημήτριος Βούλγαρης· καὶ τούτους παρακολουθοῦσι καὶ οἱ πτωχότεροι τεχνίται, καὶ οἱ ἐνδεέστεροι ναῦται προσφέροντες τῇ πατρίδι τὸν ὀβολὸν τοῦ πολίτου καὶ τὸν βραχίονα τοῦ πολεμιστοῦ.

Φρουρὰ ἐν τῇ νήσῳ δὲν ὑπῆρχε, διότι αὕτη δι' ἰδιαιτέρων ἐκυβερνᾶτο θεσμῶν, καὶ ἄνευ τῆς ἐπιβολῆς ξένων δυνάμεων. Πλὴν πρό τινων ἡμερῶν ἦσαν ἐν τῷ λιμένι ἡγχυροβολημένα δύο Ὀθωμανικά πλοῖα ἐλθόντα ὅπως ὑπὸ χαλινὸν τηρῶσι τὴν Νῆστον, καὶ τάγμα πολεμιστῶν εἶχεν ὀχυρωθῆ ἐπὶ τῶν ὑψωμάτων.

Ἢδη οἱ Ἕλληνες εἶνε σχεδὸν ἀφωπλισμένοι, δὲν ἔχουσι πολιорχητικὰς μηχανάς, ἀγνοοῦσι τὰ τοῦ πολέμου, ὠρκίσθησαν ὅμως ν' ἀποθάνωσιν ἢ νὰ νικήσωσι· καὶ τρέχουσιν εἰς ἔφοδον.

Κεραυνοὺς ἐκπέμπουσιν ἐκ τοῦ ὕψους αἱ Ὀθωμανικαὶ κανονοστοιχίαι, ἀκλόνητοι

ἵστανται οἱ ἐπὶ τῶν προχωμάτων· πτώματα ἄπειρα κείνται ἐσπαρμένα ἐπὶ τῶν κρημνῶν· ἀλλ' οἱ Ἕλληνες ἀτρόμητοι προβαίνουσιν. Ἠγέτης πάντων εἶναι ὁ Μισούλης ἀεροκινῶν τὴν Ἑλληνικὴν σημαίαν. . . . μετ' αὐτοῦ εἶνε ὁ Κανάρης πάλλων πυροπολικὴν δᾶδα . . . τὴν δᾶδα ἐκείνην τὴν θραδύτερον προωρισθεῖσαν πρὸς καταστροφὴν ἀπειρῶν πλοίων. Μετὰ τοῦ Μισούλη καὶ Κανάρη εἶνε ὁ Κουντουριώτης, ὁ Τομπάζης, ὁ Βούλγαρης, καὶ μετ' αὐτῶν ἅπας ὁ λαὸς τῆς Ἰδρας. . . . Ἐμπρὸς, ἔμπρὸς Ἕλληνες Οἱ δυνάσται ἀρχίζουσι ν' ἀμφιταλαντεύωνται. . . . Τρέμουσιν ὑποχωροῦσιν, ἔμπρὸς Ἕλληνες.

Ἡ ἀταξία βασιλεύει εἰς τοὺς στίχους τῶν θαρσάλων, ἡ φλόξ πυρπολεῖ τὰς κρύπτας τῶν· φεύγουσι, διασκορπίζονται ὦ χαρὰ! ἐπὶ τοῦ κρημοῦ ὅπου ἡστραπτεν ἡ ἡμισέληνος, ἰδοὺ ἐστήθη ἄλλη σημαία. . . . εἶνε τὸ λάβαρον τοῦ Κωνσταντίνου, εἶναι ἡ σημαία τῆς ἀναγεννήσεως.

Ἡ νῆσος ἐκαθαρίσθη ἤδη ἀπὸ τῆς παρούσας τῶν δυναστῶν. Ἐκ τῶν κρημνῶν τῆς Ἰδρας ἡ Ἑλλάς ὑφώνει τὴν κραυγὴν τῆς νίκης. Οἱ δέλφινες τῶν κυμάτων (*) κατετρόπωσαν τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἰσλάμ· ἡ Ἰδρα εἶνε ἐλευθέρα, ἡ Ἰδρα θριαμβεύει. Πλὴν τί δύναται μόνη μία μικρὰ νῆσος, σχεδὸν ἀφανὴς ἐν μέσῳ τῶν κυμάτων, κατὰ τοῦ Ὄθωμανικοῦ ἀστέρος; Ὁχι, ἡ Ἰδρα δὲν εἶνε μόνη. . . . Τὴν σημαίαν τῆς Πατρίδος καὶ εἰς ἄλλα ἐχαίρετῃσαν πελάγη. Καὶ ἰδοὺ φθάνουσιν ἀπεσταλμένοι ἐκ Σπετσῶν, Ψάρρων, Κορίνθου, Ναυπλίας, Ἀθηνῶν. . . . Παντοῦ καταδιώκονται οἱ Τοῦρκοι· καὶ εἰς μὲν τὰς Ἀθήνας κλείονται ἐν τῇ Ἀκροπόλει, ἐν ἀπάσῃ δὲ τῇ Πελοποννήσῳ δὲν ἔχουσι πλέον ἀσφάλειαν ἢ εἰς τὰ ἄπειρα φρούριά των.

—Λοιπὸν, ἀνακραζοῦσιν οἱ ἄνδρες οἱ Ἰδραῖοι, θὰ πολεμήσωμεν πρὸ τῶν στο-

μάτων τῶν τηλεβόλων των· ἔμπρὸς, ἔμπρὸς εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, εἰς τὰς Πύλεις, εἰς Ναύπλιον, εἰς Κόρινθον, εἰς Τριπολιτσάν. . . .

Οἱ ἄνδρες οἱ ἐκτείνουσι τὰς χεῖρας ὑπὸ τὸν σταυρὸν, ἀδελφικὴν ὀρκίζονται συμβαλίαν, ὀρκίζονται τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Πατρίδος.

Ὁ Ἐπίσκοπος τῆς Αἰγίνης εὐλογεῖ τὸν στρατὸν, διανέμει τὰς σημαίας καὶ ἐπὶ τοῦ χριστιανικοῦ λαοῦ ἐπικαλεῖται παρὰ τοῦ Θεοῦ τῶν στρατευμάτων τὴν νίκην.

Συμβούλιον ἐκ τῶν προκρίτων ἀναλαμβάνει τὴν τῆς νήσου διοίκησιν. Ὁ Μισούλης ἀνακηρύσσεται Στρατάρχης· ὁ Τομπάζης ἐκλέγεται Ναύαρχος (*). Οἱ μὲν πρεσβύτεροι μένουσι φρουροῦντες τὴν νῆσον, οἱ δὲ νεώτεροι τρέχουσιν εἰς τὰ πλοῖα, ὅπως φέρωσι τὸν πόλεμον εἰς τὸ Αἰγαῖον. Οἱ Πατέρες τῆς πατρίδος ἐκδίδουσι νόμον ὑπὲρ τῶν ἀνδρῶν εἴτινες θὰ ἐπιπτον μαχόμενοι ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος· ἡ νῆσος ὀχυροῦται, τὰ πλοῖα ἤδη εἶνε ἑτοιμα, ἡ ἀκτὴ καλύπτεται ὑπὸ ἀνδρῶν ἀναμενόντων τὴν στιγμὴν τοῦ νὰ ριφθῶσιν εἰς τὰ κύματα—Ζήτω ἡ Ἑλλάς!

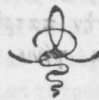
Ἐνῷ δὲ τὰ ἱστία ἀπλοῦνται εἰς τοὺς ἀνέμους, ὁ λειτουργὸς τοῦ Ἰψίστου ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἱστάμενος διὰ θρονώδους φωνῆς ἀποτείνει αὐτοῖς τοὺς ἐξῆς λόγους.

—Πολεμήσατε, τέκνα μου, καὶ νικήσατε· ὁ ἀγὼν τῶν δυναστευομένων προστατεύεται παρὰ τοῦ Θεοῦ.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Α΄ ΜΕΡΟΥΣ.

(Ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ)

Γ. Κ. ΣΦΗΚΑΣ.

(*) Οὕτως αὐτοκαλῶνται οἱ κάτοικοι τῆς Ἰδρας.

(*) V. Raffenel, pag. 43 Annuaire Histor. p. 367. Pouqueville, vol. V.